

кратный имъ видъ, *лѣгнѣхъ* спрягава ся по четвърто спряженіе.

120. По дадены-ты примѣры за спряженіе спрягавать ся и вси възвратни, взаимни и страдателни глаголи, като имъ ся притуря у всички врѣмена при окончаніе-то възвратно мѣстоименіе *ся*; така: *мыѣхъ ся* спрягава ся по прьво спряженіе; *рѣшиѣхъ ся* — по второе; *расхождамъ ся* — по трете, *поровыкнѣхъ ся* — по четвърто спряженіе.

Забѣлѣжв. Возвратно-то мѣстоименіе при тыя глаголы излиза прѣдъ глагола, кога-то въ слово е показано и лице-то, кое-то дѣйствува, напр. *азъ ся мыѣхъ*; *Пешъръ ся рѣши*; *Сшоянъ ся засмѣ* и пр.)

121. Страдателни глаголи съ окончаніе *ся* въ Българскый языкъ ся употреблявать твърдѣ рѣдко и то само въ трете лице, като: *прави ся* кѣща, *чловѣкъ ся уби*. Нъ языкъ-тъ ни има свойство да прави страдателны глаголы, съставены отъ страдателно причастіе (отъ еднократевъ и опрѣдѣленъ видъ) съ спомагателный глаголь *сѣмъ*; като: *записанъ сѣмъ*, *повыканъ бѣхъ* и пр. У тѣхъ само спомагателный глаголь ся спрягава, а причастіе-то ся притуря на всички лица у всички врѣмена;

Забѣлѣжв. У съставны-ты страдателны глаголы, както и у сложны-ты врѣмена у дѣйствителны-ты глаголы, причастія-та ако и да сж турени прѣди спомагателный глаголь, въ разговоръ обаче и въ писмо, кога-то е казано и имя-то на прѣдмѣта, кой-то дѣйствува или страда, спомагателный глаголь дохожда прѣди причастіе-то; като: *азъ сѣмъ писалъ*; *Пешъръ быде повиканъ*; *шым сж играли* и пр.)